

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ Π.Κ.Μ.

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΕΡΙΜΝΑΣ

ΔΙΑΓΕΝΕΑΚΗ ΔΡΑΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ, ΤΑ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΗΦΗ, Μ.Φ.Η. ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΔΑΠ ΤΗΣ Π.Κ.Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΡ ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΟΛΟΥ Ή ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ Ή ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ Ή ΑΝΑΡΤΗΣΗ ΣΕ ΜΕΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ ΓΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ Νόμος 4481/2017

Στα πλαίσια των δράσεων της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας (Π.Κ.Μ.) και συγκεκριμένα του Τμήματος Κοινωνικής Μέριμνας, της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας και Κοινωνικής Μέριμνας Π.Κ.Μ. και της Αντιπεριφέρειας Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης εντάσσεται η διαγενεακή δράση με θέμα **την καθημερινότητα των ηλικιωμένων, τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζουν και τη συμβολή όλων των μελών της οικογένειας στην διαχείρισή τους**. Έτσι ηλικιωμένοι από όλα τα Κ.Η.Φ.Η. της Π.Κ.Μ., αλλά και φιλοξενούμενοι στις Μονάδες Φροντίδας Ηλικιωμένων (Μ.Φ.Η.) της Π.Κ.Μ. έγραψαν παραμύθια ή διηγήματα για παιδιά ηλικίας 3-18 ετών με τη βοήθεια του προσωπικού τους, τα οποία διαβάστηκαν αρχικά στα Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης (Κ.Δ.ΑΠ) του Δ. Θεσσαλονίκης σε παιδιά ηλικίας 5-12 ετών για να ενημερωθούν για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν ή πρόκειται να αντιμετωπίσουν οι παππούδες τους και να συμβάλουν όλα τα μέλη της οικογένειας ή και να προτείνουν λύσεις στη διαχείρισή τους, κάποιες από τις οποίες ενσωματώθηκαν στα παραμύθια. Στο όλο εγχείρημα βοήθησαν και οι φοιτητές του τμήματος Ψυχολογίας του Α.Π.Θ. που κάνουν πρακτική στην Π.Κ.Μ. υπό την εποπτεία της Δρ. Τσάνταλη Ελένης, Γνωστικής νευροψυχολόγου, που έχει αναλάβει την διοργάνωση, επιστημονική επιμέλεια και τη διαχείριση του συγκεκριμένου προγράμματος. Η Π.Κ.Μ. θα αναρτήσει σταδιακά τα παραμύθια στην ιστοσελίδα της στην ενότητα Υγεία και Κοινωνική αλληλεγγύη **Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας - Διαδικτυακή πύλη της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας** και θα δημιουργήσει και audio book με τα παραμύθια για όσους δεν μπορούν να διαβάσουν ή δεν έχουν κατακτήσει ακόμη την δεξιότητα της ανάγνωσης. Έτσι με απλό και διαδραστικό τρόπο μαθαίνουν μικροί και μεγάλοι για τις ασθένειες της τρίτης ηλικίας και τι μπορεί να κάνει ο καθένας από τη δική του σκοπιά για την διαχείριση της ασθένειας.

Ευχαριστούμε όλους, μικρούς και μεγάλους, εθελοντές και προσωπικό των Κ.Η.Φ.Η, των Μ.Φ.Η. και των Κ.Δ.ΑΠ για τη συνεισφορά και τη συνεργασία τους. Η μυθοπλασία που ακολουθεί βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα και έχει ως θέμα τον **Καρκίνο**, μια νεοπλασματική ασθένεια με πολλές δυσκολίες για τον ασθενή και την οικογένειά του. Προορίζεται για προέφηβους και έφηβους. Είναι δημιούργημα των ωφελούμενων του ΚΗΦΗ Συκεών του Δ. Νεάπολης-Συκεών με τη βοήθεια του προσωπικού τους.

ΚΗΦΗ ΣΥΚΕΩΝ

ΘΕΜΑ: ΚΑΡΚΙΝΟΣ

ΗΛΙΚΙΑΚΗ ΟΜΑΔΑ: 10-18 ΕΤΩΝ

Όταν η οικογένεια χαλιβδώνει τις αντοχές της

Οι οικογένειες δεν έχουν μόνο ευχάριστες στιγμές, αλλά και αρκετές δύσκολες και δυσάρεστες που πολλές φορές εξαρτώνται από αστάθμητους παράγοντες. Έτσι, όλα τα μέλη της καλούνται να τις διαχειριστούν με υπομονή και αγάπη μεταξύ τους. Η οικογένεια του Χάρη, που ήταν μια πολύ δεμένη και αγαπημένη οικογένεια, τα τελευταία χρόνια και αυτή βιώνει μια μεγάλη δυσκολία, μια δραματική ασθένεια που ταλαιπωρεί όχι μόνο τον ασθενή, αλλά όλα τα μέλη της, τον καρκίνο.

Ο Χάρης αγαπούσε πολύ τους γονείς του. Η μεγαλύτερη όμως αδυναμία του ήταν ο παππούς του, ο Ηλίας. Κάθε Παρασκευή, μετά το σχολείο, ο Χάρης πήγαινε στο σπίτι του παππού του για να τον επισκεφτεί. Εκεί, έπαιζαν ποδόσφαιρο στον κήπο και συζητούσαν για ώρες, λέγοντας τα νέα τους, ενώ απολάμβαναν τσάι, χυμό και διάφορα γλυκίσματα, που έφτιαχνε ο παππούς τώρα που είχε πολύ ελεύθερο χρόνο. Το τελευταίο διάστημα, όμως, ο Χάρης άρχισε να παρατηρεί κάποιες αλλαγές στη συμπεριφορά και στη διάθεση του παππού. Φαινόταν πολύ κουρασμένος κάθε φορά που τον έβλεπε και δεν ήταν τόσο ομιλητικός, όσο παλιά. Δεν είχε κουράγιο να παίξει ποδόσφαιρο, όπως έπαιζαν τόσο καιρό και έλεγε συνέχεια ότι είναι κουρασμένος.

Μια μέρα, καθώς ο Χάρης πήγαινε στο σπίτι του παππού του, οι γονείς του τον πήραν τηλέφωνο και του ζήτησαν να επιστρέψει πίσω. Μόλις έφτασε, αντίκρισε τους γονείς του στο σαλόνι στεναχωρημένους και ανέκφραστους. Τότε, ο μπαμπάς του τού είπε “Χάρη, έλα να καθίσεις μαζί μας, έχουμε να σου πούμε μερικά νέα που αφορούν τον παππού, όχι τόσο ευχάριστα”.

Ο Χάρης κοίταξε τους γονείς του με ανησυχία και κάθισε δίπλα τους στον καναπέ. Η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα, νιώθοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο πατέρας του άρχισε να μιλάει με ήρεμη, αλλά βαριά, φωνή:

«Χάρη, ο παππούς σου έχει κάνει κάποιες εξετάσεις, επειδή αισθανόταν κουρασμένος και αδύναμος, το τελευταίο χρονικό διάστημα. Οι γιατροί του είπαν ότι έχει μία ασθένεια δύσκολη στην αντιμετώπιση, καρκίνο. Ο καρκίνος έχει αρχίσει να επηρεάζει το σώμα του, και η κατάσταση του είναι πιο σοβαρή από όσο περιμέναμε...»

Εκείνη τη στιγμή ο Χάρης πάγωσε... Η λέξη "καρκίνος" είχε μια παράξενη βαρύτητα, κάτι που του φαινόταν ακατανόητο, αφού είχε και την ονομασία *επάρατος νόσος*, σαν να γκρεμίστηκε ξαφνικά από μπροστά του ο κόσμος που γνώριζε μέχρι στιγμής που ήταν γεμάτος μόνο με χαρά και παιχνίδια με

τον παππού του. Η μητέρα του, βλέποντας τον Χάρη να έχει στεναχωρηθεί, τον πήρε απαλά από το χέρι και του είπε:

«Ο γιατρός είπε ότι ο παππούς έχει προχωρημένο καρκίνο, τετάρτου σταδίου, και ότι βρίσκεται στο στομάχι, γι' αυτό και είναι τόσο κουρασμένος. Νομίζω κάτι έχεις καταλάβει κι εσύ το τελευταίο διάστημα. Αρχίζει να έχει έντονους πόνους και δυσκολεύεται να κινηθεί, ενώ η όρεξή του έχει μειωθεί σημαντικά.»

Στο μυαλό του Χάρη ξεκίνησαν να περνούν εικόνες από τις τελευταίες εβδομάδες, ενώ η θλίψη ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Ο παππούς του δεν είχε πια την ζωντάνια και την ενέργεια, όπως παλιά και τα παιχνίδια με τον Χάρη ήταν λιγότερα και λιγότερα... Οι ξαφνικές αλλαγές που είχε παρατηρήσει στον παππού έβγαζαν όλο και περισσότερο νόημα. Ο πατέρας του συνέχισε: «Είναι φυσικό να αισθάνεσαι συγχυσμένος και στεναχωρημένος, Χάρη. Δεν υπάρχει τίποτα εύκολο σε αυτή την κατάσταση, αλλά πρέπει να καταλάβεις ότι το σημαντικό τώρα είναι να είμαστε δίπλα στον παππού και να του δείξουμε όλη μας την αγάπη. Η υποστήριξή μας θα τον βοηθήσει να αντέξει. Πρέπει να είμαστε δυνατοί, όχι μόνο για εκείνον, αλλά και για τον εαυτό μας.»

Ο Χάρης καθόταν σιωπηλός, με τα μάτια του θολά από τα δάκρυα που ήθελαν να βγουν, αλλά δεν ήξερε πώς να τα εκφράσει. Η σκέψη ότι ο παππούς του μπορεί να μην είναι πια μαζί τους στο μέλλον τον τρόμαζε, αλλά ήξερε πως έπρεπε να είναι δυνατός για να μην αναστατώσει παραπάνω και τον παππού του.

«Τι μπορούμε να κάνουμε, μαμά;» ρώτησε τελικά. «Πώς μπορώ να τον βοηθήσω;»

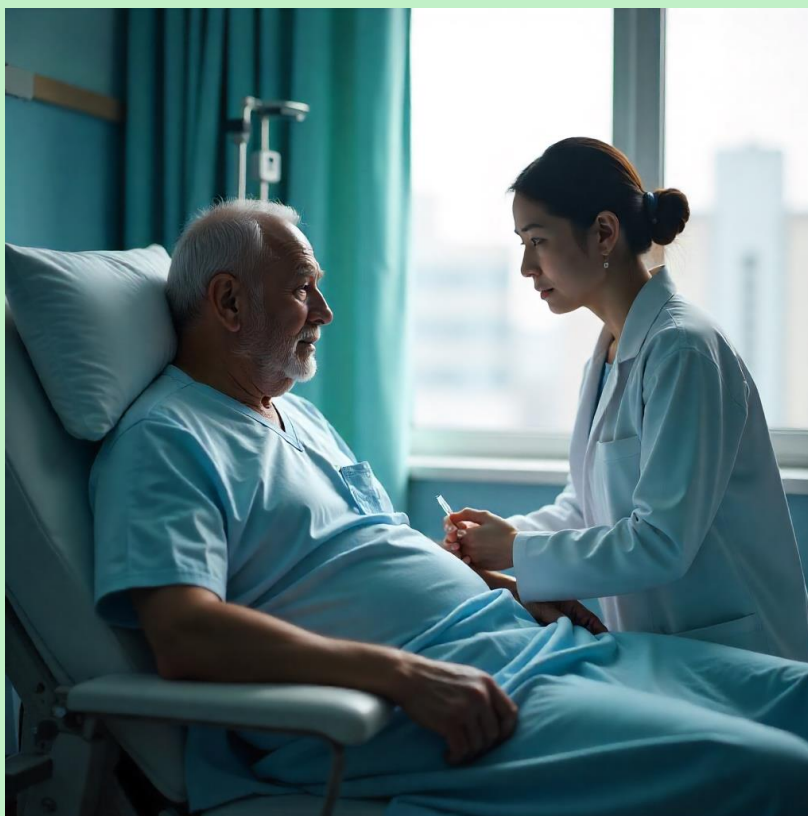
«Το πιο σημαντικό είναι να είσαι κοντά του, να τον στηρίζεις με την παρουσία σου, να τον κάνεις να αισθάνεται ότι δεν είναι μόνος. Δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι ιδιαίτερο, απλώς να του δείχνεις ότι τον αγαπάς και ότι θα είσαι εκεί για αυτόν, ό,τι κι αν γίνει.», είπε με ζεστασιά η μητέρα του.

Η αίσθηση της απογοήτευσης δεν έφυγε από τον Χάρη, αλλά ένιωθε ότι έπρεπε να είναι πιο δυνατό παιδί για τον παππού του. Ο καρκίνος μπορεί να είχε φέρει τον πόνο και την αβεβαιότητα στη ζωή τους, αλλά η αγάπη τους ήταν ισχυρότερη και αυτή θα ήταν η δύναμη που θα τους κρατούσε ενωμένους, ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές.

Την ίδια στιγμή, στο σπίτι του παππού Ηλία, η καθημερινότητα του είχε αλλάξει σημαντικά από τη διάγνωση του καρκίνου, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να προσπαθεί να ζει, όσο καλύτερα μπορούσε. Ξυπνούσε το πρωί με μια αίσθηση κούρασης, τα πρώτα βήματα του ήταν δύσκολα, και οι πόνοι στην κοιλιά και τα πόδια τον έκαναν να αισθάνεται εξαντλημένος, σε τέτοιο βαθμό που πολλές φορές δεν ήθελε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Παρόλα αυτά, ποτέ δεν επέτρεψε στην ασθένεια να καθορίσει πλήρως τη ζωή του.

Αν και η όρεξή του είχε μειωθεί και το φαγητό του φαινόταν λιγότερο ελκυστικό, με αποτέλεσμα να χάσει και αρκετά κιλά, ο παππούς έκανε πάντα προσπάθεια να φάει κάτι, γιατί ήξερε πόσο σημαντικό ήταν να διατηρήσει τη δύναμή του. Μάλιστα, είχε αρχίσει να προσπαθεί να συνηθίσει το καινούριο πρόσωπο που έβλεπε στον καθρέπτη, όσα κιλά και να είχε χάσει. Μερικές φορές, δεν μπορούσε να καταπιεί εύκολα τα τρόφιμα λόγω των αλλαγών στο στομάχι του, αλλά όταν ο Χάρης του έφερνε το αγαπημένο του τσάι ή τον χυμό πορτοκάλι που του άρεσε πολύ, συνήθως τον απολάμβανε και αισθανόταν κάπως καλύτερα. Ξεκίνησε να επισκέπτεται και έναν διατροφολόγο, ο οποίος του έδωσε πολλές καινούριες συνταγές με φαγητά και ροφήματα που μπορούσε να χωνέψει εύκολα.

Η ενέργειά του ήταν περιορισμένη, και πολλές φορές ένιωθε βαριά τα πόδια του, κάτι που τον εμπόδιζε να περπατήσει για πολλές ώρες, όπως παλιά. Ωστόσο, ο Χάρης είχε παρατηρήσει ότι, ακόμα και όταν ο παππούς του είχε κουραστεί, προσπαθούσε πάντα να περπατάει λίγο στον κήπο, έστω μόνο για λίγα λεπτά. Έτσι τον συμβούλευε ο φυσικοθεραπευτής του. Επίσης, του έδειξε πολλές ασκήσεις που μπορούσε να κάνει για να τον βοηθήσουν να αναζωογονηθεί σωματικά και να μειωθεί η κόπωση. Επιπλέον, η αίσθηση του ήλιου στο πρόσωπο και η επαφή με τη φύση τον αναζωογονούσαν, ακόμα και αν ήταν δύσκολο για

εκείνον να κινηθεί.. Έτσι, η σωματική άσκηση άρχισε να βοηθάει πολύ στην ψυχολογία του παππού. Μάλιστα, επειδή ο Χάρης έβλεπε πόσο πολύ βοηθούσε η φύση και ο καθαρός αέρας τον παππού του, πρότεινε στους γονείς του να πάρουν ένα αναπηρικό αμαξίδιο για να διευκολύνει τις μετακινήσεις του και να απολαμβάνουν περισσότερες βόλτες μαζί, αλλά και για τις τακτικές

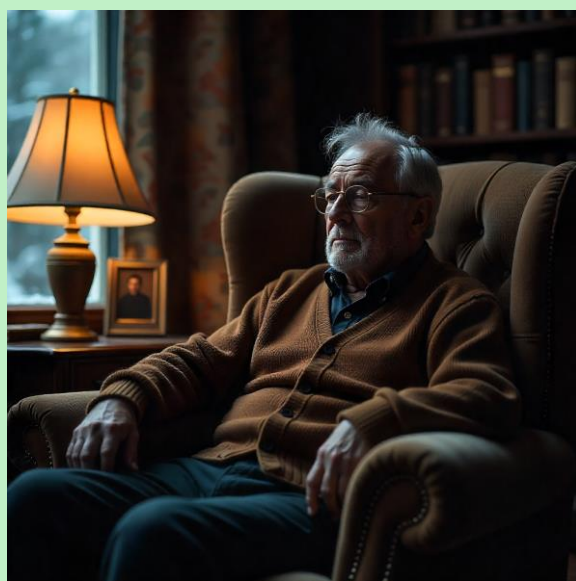
μετακινήσεις του στο νοσοκομείο, τις μέρες που ένιωθε αρκετά καλά και του επέτρεπε το σώμα του να βγει έξω.

Οι θεραπείες και οι επισκέψεις στους γιατρούς διαφόρων ειδικοτήτων, παθολόγους, ογκολόγους, ακτινοδιαγνώστες, καρδιολόγους, στομαχολόγους, αιματολόγους είχαν γίνει μια κουραστική καθημερινότητα για τον παππού, όπως και οι ατελείωτες ώρες αναμονής στο νοσοκομείο για εξετάσεις και για τις χημειοθεραπείες. Οι χημειοθεραπείες συχνά προκαλούσαν ναυτία, κούραση και απώλεια μαλλιών ή είχαν παρενέργειες σε άλλα ζωτικά όργανα, όπως την καρδιά. Βλέπετε ο καρκίνος χρειάζεται διεπιστημονική αντιμετώπιση.

Παρόλα αυτά, ο παππούς Ηλίας ποτέ δεν το έβαζε κάτω. Αντιμετώπιζε τις θεραπείες με δύναμη, γνωρίζοντας ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να πολεμήσει την ασθένεια. Κάθε μέρα, προσπαθούσε να βρει τη θετική πλευρά, να θυμάται τα μικρά πράγματα που του έδιναν χαρά, όπως την επίσκεψη του Χάρη ή το

χαμόγελο και τη στήριξη της οικογένειάς του. Σημαντικό ρόλο έπαιξε και η παρηγορητική θεραπεία που λάμβανε από έναν ειδικό στο νοσοκομείο, με στόχο να ανακουφιστεί από τους σωματικούς πόνους, αλλά και να βελτιώσει την ποιότητα ζωής του, μέσω της διαχείρισης του πόνου και της ψυχολογικής υποστήριξης. Ο ψυχικός του κόσμος είχε επηρεαστεί από την ασθένεια, και ήταν αλήθεια ότι είχε στιγμές αδυναμίας και πολύ πεσμένης διάθεσης. Ο παππούς Ηλίας όμως είχε πάντα μια ιδιαίτερη ικανότητα να βρίσκει τη δύναμη να συνεχίσει. Όταν ένιωθε απελπισμένος ή λυπημένος με τη βοήθεια του Χάρη, θυμόταν τις στιγμές που είχε ζήσει, τις ιστορίες που είχε διηγηθεί στον Χάρη, τα παιχνίδια που είχαν παίξει μαζί. Αυτά τα μικρά πράγματα του έδιναν κουράγιο και τον ενθάρρυναν να κρατήσει τη ζωή του, όσο το δυνατόν πιο φυσιολογική. Βρισκόταν συχνά με την οικογένειά του και συζητούσαν τα συναισθήματα και τους φόβους τους όλοι μαζί, αλλά φρόντιζαν να κάνουν και διασκεδαστικά πράγματα, όπως να παίζουν επιτραπέζια και να βλέπουν ταινίες, για να ξεχαστούν και να συνεχίσουν να φτιάχνουν όμορφες αναμνήσεις. Ο παππούς Ηλίας ξεκίνησε να πηγαίνει και σε μια ομάδα υποστήριξης ατόμων με καρκίνο, για να μπορέσει να διαχειριστεί τα συναισθήματά του με καλύτερο τρόπο και να βρει άτομα που

περνούσαν την ίδια περιπέτεια με εκείνον. Παράλληλα, ο Χάρης άρχισε να επισκέπτεται έναν ψυχολόγο, για να τον βοηθήσει να κατανοήσει καλύτερα την ασθένεια του παππού του, αλλά και να διαχειριστεί τα ίδια του τα συναισθήματα, τις σκέψεις και τους φόβους του, που πολλές φορές δε μπορούσε να μοιραστεί με κανέναν.

Μια μέρα, καθώς ο Χάρης καθόταν δίπλα στον παππού και μιλούσαν για τις ιστορίες του παρελθόντος, ο παππούς του σχολίασε: «Ξέρεις, Χάρη, μπορεί το σώμα μου να έχει αλλάξει και να μην είναι το ίδιο όπως πριν, αλλά η καρδιά μου και το μυαλό μου είναι ακόμα γεμάτα ζωντάνια. Κάθε μέρα που περνάει είναι ένα δώρο, και εγώ προσπαθώ να το εκμεταλλευτώ στο έπακρο.»

Ο Χάρης τον κοίταζε με θαυμασμό. Είχε καταλάβει ότι, παρόλο που ο παππούς του αγωνιζόταν ενάντια σε έναν αόρατο εχθρό, ο ίδιος δεν είχε χάσει την ελπίδα του. Είχε τη δύναμη να βλέπει το καλό σε κάθε μέρα και να εκτιμά τις στιγμές που ήταν με την οικογένειά του. Ακόμα και οι δύσκολες μέρες, όταν ο πόνος ήταν έντονος ή όταν η αίσθηση της κόπωσης τον έριχνε, ο παππούς του έβρισκε έναν τρόπο να σηκώνει το κεφάλι του και να συνεχίσει με θάρρος.

Ο παππούς του συνέχισε να μιλάει: «οι γιατροί λένε ότι ο καρκίνος μπορεί να είναι επικίνδυνος, αλλά δεν μπορεί να πάρει τη δύναμή μου, αν δεν του το επιτρέψω. Και ξέρεις, έχω πάντα εσένα και την οικογένειά μας κοντά μου... Εσείς είστε, η δύναμή μου.»

Ο παππούς Ηλίας συνέχιζε τις θεραπείες του, παρόλο που ο πόνος και η εξάντληση ήταν καθημερινές πραγματικότητες. Ωστόσο, δεν έχανε την ελπίδα του. Ο Χάρης ήταν πάντα δίπλα του, προσφέροντας του αγάπη και στήριξη. Σιγά-σιγά, οι θεραπείες άρχισαν να αποδίδουν καρπούς και ο όγκος μειώθηκε. Οι γιατροί επιβεβαίωσαν ότι η κατάσταση βελτιωνόταν και ο παππούς Ηλίας και η υπόλοιπη οικογένεια ένιωθε μια ανακούφιση και αισιοδοξία που τους γέμισε δύναμη.

Βλέποντας την κατάσταση να καλυτερεύει και τον παππού του να νιώθει καλύτερα, ο Χάρης ένιωθε μια ζεστασιά στην καρδιά του. Είχε καταλάβει ότι, παρά τις δυσκολίες, η αγάπη και η υποστήριξη από την οικογένεια και οι στιγμές αληθινής σύνδεσης ήταν τα πιο ισχυρά όπλα του παππού του στη μάχη του. Η καλή διάθεση και η θετική του στάση, παρά την αντιξοότητα του καρκίνου, τον βοηθούσαν να παραμείνει ισχυρός και να μην αισθάνεται νικημένος. Τότε, ο Χάρης υποσχέθηκε στον εαυτό του να είναι εκεί για τον παππού του, όχι μόνο στις καλές στιγμές, αλλά και στις δύσκολες, έχοντας στο μυαλό του πάντα ότι η πραγματική δύναμη βρίσκεται στην αγάπη, στη στήριξη και στην πίστη ότι κάθε μέρα είναι μια νέα ευκαιρία για χαρά και ελπίδα, ενώ κι η επιστήμη πλέον εξελίσσεται ταχύτατα και μπορεί να κάνει μελλοντικά θαύματα. Τελικά, ίσως να μην σκοτώνει τους ανθρώπους ο ίδιος ο καρκίνος, αλλά η αδυναμία στήριξης και αντιμετώπισης των δυσκολιών που προκαλεί σκέφτηκε και παρηγορήθηκε μ' αυτή τη σκέψη βλέποντας και την καλύτερευση της κατάστασης του παππού.

Συνεργάστηκαν οι ωφελούμενοι του ΚΗΦΗ ΣΥΚΕΩΝ και το προσωπικό:

- Γεωργοπούλου Ζωή, νοσηλεύτρια
- Λάλου Σουλτάνα, κοινωνική φροντίστρια
- Μπουτκόβαλης, Παναγιώτης, κοινωνικός φροντιστής
- Καρακετίδου Γαλήνη, βοηθητικό προσωπικό

Επιστημονική επιμέλεια

ΔΡ. ΤΣΑΝΤΑΛΗ ΕΛΕΝΗ

ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΝΕΥΡΟΨΥΧΟΛΟΓΟΣ, Π.Κ.Μ.

